

Mindenszentek ünnepe 2012.

Bevezetés

Évről évre ismételten elmondjuk, hogy már az apostolok korától kezdve, oly nagy számban vallották meg hős eleink vérükkel, s életpéldájukkal az Úr Jézust, hogy a sok névtelen szentnek nem tudtak külön-külön, emléknapot, ünnepnapot szentelni. Ezért a IV. századtól kezdve egy napot szentel az Egyház arra, hogy minden szentjéről megemlékezzenek. A IX. század óta november 1-jét. Illő, hogy ujjongással kezdjük a mai szentmisét, a kezdőének eme szavaival:

Örvendezzünk mindnyájan az Úrban, – üljük meg Mindenszentek ünnepét; – ezt ünneplik örvendezve az angyalok, – és dicsőítik az Isten Fiát.

Hogy örvendezve ünnepelhesük Mindenszentek ünnepét, vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirié Litánia

Jézus Krisztus, aki azt mondtad, hogy aki megvall engem az emberek előtt, azokat én is megvallom a mennyei atya előtt! Add, hogy tiszteljük a Téged emberek előtt megvallókat! Uram, irgalmazz!

Jézus Krisztus, Add, hogy ne csak tiszteljük őket, hanem hozzájuk hasonlóan mi is mindig megvalljunk Téged az emberek előtt! Krisztus kegyelmezz!

Jézus Krisztus, Add, hogy kártóan imádkozzunk azon véreink szentté avatásáért, akik az erények magasztos példáját adták a keresztény világnak. Uram, irgalmazz!

Evangélium után

Mennyire elhomályosodott gyermekkori Mindenszentek ünnepének a fénye. Milyen szép kötelező ünnep volt akkor. Ma már nem kötelező, s tartalma is elcsúszik, átveszi a halottak napjának a tartalmát. Ha megkérdeznénk az embereket, a templomba járókat is, hogy minek az ünnepe ez a mai ünnep. Szinte biztos, hogy mind azt mondaná, hogy ezen a napon a halottakra emlékezünk.

Ezzel szemben a valóság az, hogy a mai ünnep egy örömnep. És ezt ilyenkor illik újra és újra kihangsúlyozni, hogy ma azokat a szenteket – minden szentet ünnepeljük, akik eljutottak életük, és minden emberi élet végső céljára, az örök boldogságra Isten örök Országába.

Ha ma egy közvélemény-kutató kimenne a Főváros egy forgalmas közterületére, s megállítani több járókelőt és ezt kérdezné tőlük: Találkozott-e már életében szenttel? A legtöbbje meghökkenne már a szokatlan kérdés pusztá feltevésétől is.

A megkérdezettek a legkülönbözőbb válaszokat adnának. Ilyent is: Az én környezetemben csupa normális emberrel találkozom, szentet nem ismerek. Őket a múzeumokban, vagy a templomokban kellene keresnie. Ott találhatóak szobrokként, vagy festményeken.

Akadna viszont olyan is, aki így vélekedne: A szomszédomban lakik egy házaspár. A férj fél teste agyvérzés következtében megbénult. A felesége hű maradt esküvői eme ígéretéhez. „Őt el nem hagyom. Holto-

miglan holtáiglan. Semmiféle bajában, Isten engem úgy segítjen!” S nem hagyta el. Hű maradt hozzá, és vállalta szeretetteljes gondozását ápolását több mint 15 éven át. Holtáiglan. Én ezt az asszonyt szentnek, a hitvesi szeretet hőségnek tartom.

Már a nevét sem tudó házastársát hűségesen ápoló hitvestársat is.

De azt az édesanyát is, aki teszi, illetve szellemi fogyatékosággal született gyermekét már évtizedek óta ápolja. Hány ilyen, vagy ehhez hasonló, vagy nagyobb hőse van a szeretetnek!

Ha meg akarjuk határozni a szentség mibenlétét, ezt kell mondanunk, hogy azok a szentek, akik az Istentől kapott ajándékokat a szeretet mozdulatával továbbadják önzetlennül és szeretettel embertársaiknak. Ezt a magatartást semmiképpen sem nevezhetjük abnormálisnak.

A szentek nem földtől elszakadó, élettagadó lények. Ők nem elszakadni akarnak a világtól, hanem éppen ellenkezőleg: e világban, e világért akarnak élni, és éppen azért, hogy e világ, s benne az emberek, testvéreik életét jobbra, örömtelibbé tegyék, ha kell lemondások és áldozatvállalások révén is!

Mi, megkeresztelték, ilyen hősiessé, szent életre kaptunk mindannyian meghívást. Szentté kell lennünk! Mindennap szentebbé, mint az előző nap. Így lesz egyre tökéletesebb a Hiszekegyben imádkozott szentekkel való közösségünk.

A mai ünnepen, minden szentnek, szentté avatottnak és szentté nem avatottnak ünnepén azokra em-

lékezünk, akik a végső állhatatosság kegyelméből szentként léphettek át a halál kapuján. Győzelmes test-véréinkre. Az agyonkínzott vértanúinkra. A vérontás nélküliekre, s a börtönviselt hitvallókra. De az üldözés idejében börtönt nem viselt, de Krisztushoz hű hívőkre is, akik megvallották Krisztust az emberek előtt, és őket pedig Krisztus a mennyei Atya előtt. Felmenőinkre is, akiknek köszönhetjük, hogy Krisztust megvalló hívőként itt vagyunk e templomban, és éljük nehéz körülmények között is küzdelmes hitvalló keresztény életünket.

Ők már megérkeztek, mi még úton vagyunk a szent cél felé. Ők már az örök ünnep országában örvendeznek, mi még a hétköznapi poros országútját járjuk. A különbségek ellenére mégis egyek vagyunk Isten és embertársaink szemében. Az Úr Jézus mondotta: "Azt akarom, hogy ahol én vagyok ti is ott legyetek..." Rajtunk is áll, hogy teljesül-e Jézusunk ezen akarata a mi életünkben. Tegyük meg tőlünk telhetőleg mindent, hogy teljesüljön.

Ámen.

F. F.